

РЕШЕНИЕ

№ 383

гр. София, 12.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 6-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН, в публично заседание на тридесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Камен Иванов

Членове: Владимир Астарджиев
Виолета Магдалинчева

при участието на секретаря Нина Ш. Вьонг Методиева
в присъствието на прокурора А. Хр. М. Б. Ас. Д. П. Ем. П.
като разглежда докладваното от Виолета Магдалинчева Въззивно наказателно дело от общ характер № 20221000600733 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

С присъда от 26.01.2022 г. по н.о.х.д. № 50/2019 г. на Окръжен съд – София, подсъдимата В. С. С. е призната за виновна в това, че на 24.09.2015г., около 11,00 ч., на пасище, съставляващо имот № 015003 по КВС в местността „Таблата“, в землището на с. Горна Малина, област Софийска, в качеството си на управител на „Семигруп“ ЕООД - гр. Ботевград, поради немарливо изпълнение на правно-регламентирана дейност, представляваща източник на повишена опасност - работа със земеделска и горска техника, като е възложила извършването на такава работа на П. Н. П., а именно управлението на колесен трактор марка „Джон Диар“ с рег. № *****, за който същият нямал издадено свидетелство за правоспособност, в нарушение на чл. 1, ал. 1, т. 2 от Наредба № 4 от 11.05.1993 год. за документите, които са необходими за сключване на трудов договор, чл. 16, ал. 1, т. 7 от Закона за здравословни и безопасни условия на труд и чл. 210 от Наредба № 7/23.09.1999 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд на работните места и при използване на работно оборудване, е причинила по непредпазливост смъртта на П. Н. П., с ЕГН *****, поради което и на основание чл. 123, ал. 1, вр. с чл. 55 от НК е осъдена на шест месеца лишаване от свобода, чието изпълнение е било отложено с изпитателен срок от три години.

С присъдата подсъдимата В. С. е осъдена да заплати:

- на гражданските ищци Д. П. Н. и П. П. Н.а /син и дъщеря на починалия/ чрез особен представител а. П. сумите от по 80 000 лв. – обезщетение за причинените

неимуществени вреди в резултат на престъплението, ведно със законната лихва, считано от 24.09.2015 г. до окончателното изплащане на сумата и

- на гражданските ищци Н. П. П. /в качеството му на наследник на починалия П. П. Н.-дядо на пострадалия/ и на В. Ц. К. /баба на пострадалия/ сумите от по 50 000 лева- обезщетение за причинените неимуществени вреди в резултат на престъплението, ведно със законната лихва, считано от 24.09.2015 г. до окончателното изплащане на сумата.

С присъдата е извършено произнасяне по веществените доказателства и по разносните, които с оглед изхода на делото са възложени на подсъдимата.

Срещу присъдата са подадени *въззивна жалба и допълнение към нея* от адвокати К. и С. – защитници на подсъдимата В. С., и *въззивна жалба* от адвокат С. М. и а. А. – повереници на Д. Д. П. и на Н. П. П..

След влизане в сила на разпореждането на съдия от ОС-София, с което е върната жалбата на поверениците, апелативният съд остава сезиран *единствено* с жалбата на защитниците.

В тази жалба и в допълнението към нея са релевирани твърдения за нарушения на закона и за съществено нарушение на процесуалните правила. Наведени са доводи за превратно тълкуване на доказателствата и по-конкретно за това, че без основание окръжният съд е приел, че пострадалият П. П. е изразявал опасение дали ще се справи с управлението на трактора; че на 23.09.2015 г. му е възложено от подсъдимата почистването на процесното пасище; че към момента на възникване на инцидента пострадалият е бил вътре в трактора и машината рязко е тръгнала по инерция по наклона. Приема се от защитата фактическа обстановка, при която пострадалият е бил извън машината в момента, на нейното потегляне, а това твърдение се аргументира с намирането на контактния ключ извън трактора и с невъзможността той да изпадне от таблото при преобръщане на машината, както и с това, че скоростният лост е бил поставен на неутрална скорост. Погрешно приетата фактическа обстановка според защитата е довела до неправилно приложение на материалния закон и до осъждане на подсъдимата за престъпление, което не е извършила.

В допълнение към въззивната жалба, депозирано от новоупълномощения защитник на подсъдимата а. Б., са релевирани трите касационни основания за отмяна на присъдата.

Най-сериозно място е отделено на основаниято по член 348, ал. 1, т. 2 от НПК, а като негова обосновка се посочва, че: в съдебния акт мотивите по отношение на формата на вината са неясни и противоречиви; неяснота със същата насоченост има и в обвинителния акт, в който не е мотивирано дали подсъдимата е годен субект на престъплението по член 123 от НК, нито са приведени доводи за връзката между посочените като нарушени бланкетни норми и резултата – смъртта на П. П.; нито пък съдът се е произнесъл по всички възражения на защитата, въведени в пренията. Твърди се още, че в противоречие с член 6 от ЕКПЧОС присъдата е постановено от небезпристрастен съд, тъй като председателят на съдебния състав е изпратил срещу предходен защитник на подсъдимата сигнал до Висшия адвокатски съвет, който е установил, че е неоснователен. Отбелязва се, че съдът е кредитирал показанията на близките на починалия, като не е отчел заинтересоваността на тези лица от постановяване на присъда в ущърб на подсъдимата. Въведено е твърдение и за неправилно позоваване от стрА. на съда на експертизи, които са назначени не по предвидения в закона ред, а също и на човешка и житейска логика, която според практиката на ВКС не би могла да замести доказателствата.

Основанието за отмяна на присъдата по член 348, ал. 1, т. 1 от НПК защитата обосновава с общи твърдения за липса на безспорни доказателства подсъдимата да е осъществила състава на престъплението по член 123, ал. 1 от НК.

Явна несправедливост на наложеното наказание се застъпва да има, доколкото е осъден невинен според защитата човек.

Във въззивната жалба и в допълненията към нея са отправени искания за отмяна на присъдата и за връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на първия съд, алтернативно – за оправдаване на подсъдимата или за намаляване на наложеното ѝ наказание. В тези процесуални документи отсъстват искания за събиране на доказателства пред тази инстанция.

На собствено основание въззивният съд също е преценил, че правилното решаване на делото не налага събиране на доказателства пред САС.

Пред тази инстанция защитникът на подсъдимата – а. Б., поддържа депозираното от него и от предходните защитници допълнение към въззивната жалба, като моли произнасянето на въззивния съд да бъде в съответствие с тях.

В лична защита подсъдимата В. С. С. подкрепя казаното от защитника, а в последната си дума моли да бъде оправдана, тъй като е невинна.

В хода на съдебните прения прокурорът от САП заема позиция за правилност на присъдата, респективно за неоснователност на всички защитни доводи.

Особеният представител на частните обвинители Д. П. Н. и П. П. Н.а – а. П., иска присъдата да бъде потвърдена. Смята, че на база на събрани и проверени лично доказателства окръжният съд е направил верни изводи по отношение вината и отговорността на подсъдимата, а определеното при условията на чл. 55 от НК наказание не е явно несправедливо.

Действащите в лично качество като частни обвинители Д. Д. П. и Н. П. П., частните обвинители и граждански ищци В. Ц. К. и посоченият вече Н. П. П. /последният в качеството на наследник на починалия П. П. П./ чрез поверениците си адвокати С. М. и Д. А. молят присъдата да бъде потвърдена като правилно и законосъобразно издадена, като им бъдат присъдени и разноските в това производство.

След като прецени изложените в жалбата на защитниците и допълненията към нея доводи, становищата на страните в съдебно заседание и след като провери изцяло правилността на оспорения съдебен акт, Софийският апелативен съд намери за установено следното:

1. По процесуалното развитие на делото

1.1. Срещу подсъдимата В. С. в ОС-София е бил внесен обвинителен акт, въз основа на който е било образувано н.о.х.д. № 131/2017 г. С обвинителния акт подсъдимата е предадена на съд за престъпление по чл. 123, ал. 2, вр. с ал. 1, пр. 2 от НК - за това, че на 24.09.2015 г., около 11.00 часа на пасище в землището на с. Горна Малина, област Софийска, в условията на независимо съпричиняване с П. Н. П., в качеството си на управител на „Семигруп“ ЕООД - гр. Ботевград, поради немарливо изпълнение на правно-регламентирана дейност, представляваща източник на повишена опасност - работа със земеделска и горска техника, като е възложила извършването на такава работа на П. Н. П., а именно управлението на колесен трактор марка „Джон Диар“ с

рег. № *****, за който същият нямал издадено свидетелство за правоспособност и в нарушение на чл. 16, ал. 1, т. 2, т. 6 и т. 7 от Закона за здравословни и безопасни условия на труд и чл. 210 от Наредба № 7/23.09.1999 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд на работните места и при използване на работно оборудване, е причинила по непредпазливост смъртта на П. Н. П..

С присъда от 06.02.2018 г. по горното дело подсъдимата е призната за виновна в извършване на престъпление по чл. 123, ал. 1 от НК, като ѝ е наложено наказание от една година лишаване от свобода, отложено с изпитателен срок от три години. Със същата присъда подсъдимата е оправдана за това да е извършила престъпление по алинея 2 на член 123 от НК, а също и за това смъртта на П. П. да е в причинна връзка с нормите на член 16, ал. 1, т. 2 и т. 6 от ЗБУТ.

По жалба на защитата с решение от 3.07.2018 г. по в.н.о.х.д. №377/2018 г. на САС, НО, 7 състав присъдата е отменена и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на ОС-София от стадия на разпоредително заседание.

1.2. След връщане на делото в ОС – София по първоначалния обвинителен акт е било образувано н.о.х.д. №397/2018 г. С определение от 14.11.2018г. в разпоредително заседание съдебното производство е било прекратено и делото е върнато на прокурора за отстраняване на процесуални нарушения.

1.3. На 30.01.2019 г. в ОС-София е бил внесен нов обвинителен акт, по който е било образувано н.о.х.д. № 50/2019г. С него подсъдимата е била предадена на съд за престъпление по чл. 123, ал. 1, пр. 2 от НК – смърт по непредпазливост, осъществена в нарушение на правилата по чл. 1, ал. 1, т. 2 от Наредба № 4 от 11.05.1993 год. за документите, които са необходими за сключване на трудов договор, чл. 16, ал. 1, т. 7 от Закона за здравословни и безопасни условия на труд и чл. 210 от Наредба № 7/23.09.1999 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд на работните места и при използване на работно оборудване.

С присъда от 26.01.2022 г. подсъдимата е призната за виновна по обвинението, за което е предадена на съд.

Именно тази присъда е предмет на проверка при второто разглеждане на делото пред САС.

Апелативният съд проследи процесуалното развитие на делото, за да даде отговор на предварителен въпрос от значение за вярното приключване на производството, а именно: налице ли са твърдяните от адв. Б. съществени процесуални нарушения, има ли други такива, служебно констатирани от въззивната инстанция, респективно с оглед разпоредбата на чл. 335, ал. 3 от НПК допустимо ли е този състав да върне повторно делото на първия съд.

По убеждение на настоящия състав отговорът на този въпрос по конкретното дело е положителен.

Според член 335, ал. 3 от НПК в редакцията, обнародвана в ДВ, бр. 93/2011г., въззивният съд не би могъл да върне делото за ново разглеждане, ако повторно са налице условията на алинея 2 на същия текст, т.е., ако е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, което е неотстранимо от втората инстанция или при новото разглеждане на делото въобще. Законодателната идея за въвеждане на тази разпоредба е ясна - да се ограничат възможностите за връщане на делата и те да бъдат решени с окончателен акт в по-кратки срокове. Именно с обнародваните в ДВ, бр. 93/2011г. промени са въведени и ограничените правомощия за връщане на делото не само от въззивната, но и от касационната инстанция, които имат същата обосновка.

По убеждение на САС забравата за повторно връщане на делото от въззивния съд намира приложение само в случаите, в които първата инстанция е произнесла два пъти акт по член 301 от НПК (присъда) при един и същи обвинителен акт. При положение, че делото е било връщано в предсъдебната фаза (както в процесната хипотеза) и по него е бил внесен нов обвинителен акт (както в случая), разпоредбата на чл. 335, ал. 3 от НПК не може да влезе в действие.

Аргументите за това са следните:

- при внасянето на нов обвинителен акт по правилата на чл. 76 от Правилника за администрацията в съдилищата се образува дело под нов номер;

- по това дело се провежда ново разпоредително заседание, в което се решават всички въпроси по чл. 248, ал. 3 от НПК, включително и тези с процесуалните нарушения;

- издадената по второто дело присъда подлежи на обжалване и протест и на тази присъда въззивната инстанция дължи самостоятелна и пълна проверка за правилност, обоснованост и законосъобразност;

- вторият обвинителен акт може да бъде внесен след като на досъдебното производство обвинението е било изменено по реда на чл. 225 от НПК (както в случая) и с него обвиняемият е бил предаден на съд за променено (както в случая) или качествено ново спрямо първоначалното обвинение;

- две инстанции по фактите и правото имат правомощие да проверят дали последното предявено с обвинителния акт обвинение отговаря на стандарта за качествено и годно такова по смисъла на Тълкувателно решение № 2/2002 на ОСНК на ВКС;

- според Решение на Съда от 21 октомври 2021 г. по дело С-282/2020 с предмет преюдициално запитване, отправено на основание чл. 267 от ДФЕС от Специализирания наказателен съд (България), трябва да има процесуален ред, който да даде възможност на националните съдилища да отстранят и след разпоредителното заседание по наказателното дело пороци в обвинителния акт, които опорочават съдържанието му и нарушават правото на обвиняемия да бъде предоставена подробна информация относно обвинението.

В обобщение САС приема, че ограничителната норма на чл. 335, ал. 3 от НПК не намира приложение в случаите, в които делото е било върнато на досъдебното производство и по него е бил внесен нов обвинителен акт в съда.

2. Относно твърденията на адв. Б. за допуснати съществени процесуални нарушения в съдебната и в досъдебната фаза.

Тези твърдения са релевирани в допълнение към въззивната жалба, входирано на 25.11.2022 г., и са подкрепени с обилна практика на националните съдилища и на ЕСПЧ, която обаче е неотносима към конкретния случай.

Невярно е твърдението, че в обвинителния акт и в мотивите към присъдата е неясна волята на органите по ръководство и решаване в съответните фази на производството по отношение на конкретната форма на вина на деянието, за което подсъдимата С. е предадена на съд, респ. е осъдена. Това деяние има конкретна правна квалификация и тя съгласно последния актуален обвинителен акт е по чл. 123, ал. 1 от НК. Престъплението се осъществява при непредпазлива форма на вина, а конкретната нейна разновидност – небрежност е посочена, както в обвинителния акт на л. 7, така и в л. 22 от мотивите към присъдата.

Както прокурорът в обвинителния акт, така и съдът в мотивите си са посочили конкретните бланкетни разпоредби, с чието нарушаване от стрА. на подсъдимата С. е постигнат съставомерният резултат – смъртта на пострадалия П. П.. Това са текстовете на член. 1, ал. 1, т. 2 от Наредба № 4 от 11.05.1993 год. за документите, които са необходими за сключване на трудов договор, член 16, ал. 1, т. 7 от Закона за здравословни и безопасни условия на труд и чл. 210 от Наредба № 7/23.09.1999 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд на работните места и при използване на работно оборудване. Дали тези разпоредби са в действителна причинно следствена връзка с престъпния резултат е въпрос не на неяснота на обвинителната теза, респ. на процесуални нарушения, а по съществото на делото.

Противно на позицията на адв. Б. съдът приема, че в обвинителния акт е посочено, че подсъдимата е годин субект на престъплението по член 123, ал. 1 от НК. Това е така, защото в акта по чл. 246 от НПК фигурира твърдение, че в качеството си на управител на „Семи Груп“ ЕООД и като работодател на покойния П. П. е допуснала до работа с колесен трактор лице, което не е имало необходимата за управлението на тази машина правоспособност.

Твърдението на защитата, че съдът не е отговорил на всички доводи на страните в съдебно заседание не е изпълнено с конкретика, поради което при направена констатация, че отговор на тези въпроси присъства в мотивите, въззивната инстанция не би могла да му отговори по-задълбочено

На следващо място, настоящият състав не съзира основание за отвод/самоотвод на докладчика съдия Я. Б..

Разпоредбата на чл. 29, ал. 2 НПК гарантира на страните в процеса правото на “непредубеден” и “безпристрастен” съд, като идеята на законодателя е, че в състава на съда не следва да участват лица, които предварително са си изградили някакво убеждение по делото и не се чувстват независими и безпристрастни. Законът изисква дейността по събирането и проверката на доказателствените материали и постановяването на завършващия съдебен акт, да бъдат осъществени от лица, напълно освободени от външни въздействия. В конкретния случай съмнението за предубеденост е мотивирано с позицията, че председателят на съдебния състав е сезирал органите на адвокатурата с твърдение, че предходен защитник на подсъдимата е нарушил правилата на адвокатската етика /данни за подобно сезиране се съдържат в прекратеното н.о.х.д №397/2018 г. по описа на СОС/. С това си действие обаче съдия Б. не е демонстрирала пристрастност – тя само е изисквала органите на адвокатурата да проверят дали поведението на тогавашния защитник на подсъдимата адв. М. отговаря на стандартите на адвокатската етика. Отправеният сигнал не издава предубеденост към защитника, още повече, че адв. М. сам се е оттеглил от процеса, поради заявени противоречия в линията на защита с подсъдимата и поради негово лично убеждение, че съдия Б. „не би могла да осигури независим и безпристрастен процес“. Мнението на адв. М., очевидно възприето и от настоящия адвокат на подсъдимата, не е било обосновано с конкретни твърдения, нито е потвърдено от последващите процесуални действия на съдебния състав. Този състав е събирал доказателства в подкрепа на обвинителната и защитната теза, отхвърлял е обосновано искания на частното обвинение, следял е за спазване на процесуалните права на страните в производството и с нищо не е демонстрирал поведение, което да породи съмнение за неговата предубеденост.

ОстА.лите твърдения на защитата са свързани с неоснователно кредитиране на различни доказателствени източници и доколкото по-скоро са относими към

съществува на обвинителната теза не би следвало да бъдат коментирани в тази част на съдебното решение.

3. Извън нарушенията, релевиращи от адв. Б., САС установи наличието на други, които действително предпоставят отмяна на атакуваната присъда. Тази преценка въззивният съд извърши по силата на служебното начало и независимо от основанията, посочени от страните /член 314 НПК/.

Анализирайки наличието на процесуални пороци в обвинителния акт, въззивният съд прецени следното:

Както бе посочено, подсъдимата В. С. е предадена на съд за причинена по непредпазливост смърт на работещия в нейната фирма на трудов договор П. Н. П..

За да бъде обвинителният акт по това, а по всяко друго престъпление, годен да обезпечи правото на защита на предаденото на съд лице, в него трябва да са изложени по максимално ясен, кратък и точен начин обстоятелствата, при които конкретното престъпно деяние се твърди да е осъществено. Обвинението срещу С. е за това, че е причинила смъртта на работника, след като му е поверила управлението на колесен трактор, без той да притежава съответната правоспособност /Ткт/ за работа с машината. С оглед на това в обвинителния акт трябва недвусмислено да се посочи:

- качеството на лицето, което е поверило управлението на трактора;
- качеството на лицето, което е управлявало машината;
- обстоятелствата, при които работникът е поел управлението и е карал машината и
- причината за неговата смърт.

В обвинителния акт факти от третата категория на практика отсъстват. В акта на прокурора на тези обстоятелства е отделен един абзац, в който буквално е посочено следното: „П. се качил на трактора и започнал да почиства пасището с него. Около 11.00 часа, когато той стигнал до дерето, се загубил от погледа на двамата свидетели и се чул силен трясък. Свидетелят К. се затичал до ливадата към делото и видял само прах и пепел. Стигайки до трактора, го видял спрял на дърветата, а на няколко метра по-нагоре видял П. П., който не отговарял на повикванията му и не мърдал. Тогава св. К. казал на св. Д. да се обади на тел. 112. Смъртта на П. П. констатирал пристигналият на място лекар“.

Посочената от прокуратурата фактология не изяснява обстоятелствата, при които се е стигнало до фаталния инцидент. За да бъдат те посочени, обвинението трябва да заеме ясна позиция по въпросите: какви действия с приборите за управление на трактора е извършил пострадалият, къде се е намирал той преди, по време на и непосредствено след преобръщане на машината – вътре или извън нея; настъпилото преобръщане и увреди по пострадалия в причинноследствена връзка с неговата смърт ли са.

Обсъжданите обстоятелства са от значение за пълното фактическо формулиране на обвинението и гарантират правото на защита на подсъдимата. Касае за съществен процесуален порок от посочените в чл. 249, ал. 4, т. 1 от НПК, който поради възможността да бъде отстранен, следва да бъде ревизиран в обвинителния акт. Тези пропуски се преценяват и в контекста на чл. 6 от Директива 2012/13, определяща правила във връзка с правото на информация относно обвинението, които имат за цел

да се гарантира справедливостта на производството и да се осигури ефективното упражняване на правото на защита.

Извън пороците в обвинителния акт апелативният съд откри процесуални нарушения в дейността и на самия първоинстанционен съд. Тези нарушения са следните:

Както вече бе посочено в обвинителния акт не са посочени всички факти от значение за конкретното обвинение. Без тях въззивният съд не би могъл да отговори на доводите на защитата в първоначалното допълнение към въззивната жалба, че непосредствено преди обръщането на трактора пострадалият е бил извън машината и от това положение е успял да дръпне спирачния лост – позиция, застъпва. в допълнителната КСМАТЕБТ, назначена в хода на съдебното дирене /т. 2, л. 465-481 от с.д./. След като окръжният съд за първи път е приел, че преди преобръщането пострадалият е бил в кабината на трактора, където поради неумело действие с органите на управление е изключил от скорост машината и е изгасил двигателя, той сам е допуснал процесуално нарушение от категорията на съществените, тъй като в мотивите е въвел съществен за обвинението факт, непредаден на подс. С..

Окръжният съд е допуснал и друго нарушение, като е конституирал страни, които не би следвало да имат подобно процесуално качество. Както и по-горе бе посочено, този съд е действал за втори път като първа инстанция, след като по жалба на защитата присъдата по първия внесен обвинителен акт, по който по описа на СОС е било образувано н.о.х.д.№131/2017г., е била отменена поради процесуални нарушения. При първото разглеждане на делото в съдебно заседание на 29.06.2017 г. като частни обвинители са били конституирани майката и бащата на покойния П. П. - Д. П. и Н. П.. Осъдителната присъда по това дело е била обжалва. само от защитата на подсъдимата и с оглед принципа *reformatio in reus* съставът на съда, на който делото е било върнато за ново разглеждане, не е могъл да утежни положението на подсъдимата и да конституира страни извън вече конституираните при първото разглеждане на делото. Въпреки това, в разпоредително заседание на 30.05.2019 г. освен горепосочените две лица като граждански ищци и частни обвинители по делото са били конституирани Д. Н. и П. Н.а чрез особен представител и В. Ц. и П. П.. Установяването на ненадлежна стрА. /частен обвинител/ в производството винаги е нарушение на процесуални правила, което е от категорията на съществените. Участието на лице в качеството му на частен обвинител в рамките на наказателното производство без той да има това право нарушава правото на защита на привлеченото към наказателна отговорност лице и е формално основание за отмяна на постановените съдебни актове в производствата, в които той е участвал, доколкото възлага на подсъдимия нова защита и утежнява процесуалното му положение. В тази насока са *Решение № 143 от 19.07.2016 г. по н. д. № 443/2016 г., н. к., 3 н.о. на ВКС, Решение № 503 от 31.01.2012 г. по н. д. № 2313/2011 г., н. к., 3 н.о. на ВКС, Решение № 247 от 30.06.2014 г. по н. д. № 643/2014 г., 2 н.о. на ВКС, Решение № 45 от 01.03.2016 г. по н. д. № 57/2016 г., 2 н.о. на ВКС, Решение № 94 от 12.05.2015 г. по н.д. № 1826/2014 г. 1 н.о. на ВКС и др.* Обединяващо в тези актове е обстоятелството, че в случаите, в които не е постановена оправдателна присъда /каквато от известните към момента факти не би могло да се приеме, че следва да бъде издадена/ процесуалното нарушение се преценява за значимо и има за самостоятелна последица отмяна на присъдата.

За пълнота се посочва, че забрА.та за reformatio in pejus действа и след като делото е било върнато на досъдебното производство, както е и в конкретния случай, а доколкото това обстоятелство е изяснявано многократно в практиката на касационната инстанция, за настоящата то се приема за несъмнено /Решение № 417 от 06.01.2014 г. по н.д. № 1629/2013 г., Н. К., III н.о. на ВКС, Решение № 153/29.06.2011 г. по н.д. № 687/2010 г., Н. К., I н.о. на ВКС и др./.

На следващо място, въззивният съд констатира, че между мотивите и присъдата на окръжния съд е налице **противоречие по отношение размера на уважените граждански иски**.

При предявени, приети за съвместно разглеждане и присъдени с присъдата 80 000 лева по отношение на гражданските ищи Д. и П. П.и, в мотивите е обосновано уважаването им в размер на от по 100 000 лева за всяко дело.

При предявени, приети за съвместно разглеждане и присъдени с присъдата 50 000 лева по отношение на гражданските ищи В. Ц. К. и Н. П. П. /последният встъпил в правата на покойния Пантелей П. П./ в мотивите е обосновано уважаването им в размер на от по 80 000 лева за всеки от ищите.

В принципен план последното нарушение би могло да бъде преодоляно от настоящата инстанция чрез отмяна на първоинстанционния акт в гражданскоосъдителната част, но доколкото към остА.лите коментирани вече нарушения този подход е неприложим, на отмяна и връщане на първата инстанция подлежи цялата присъда.

Изложените съображения налагат приложението на член 335, ал. 2 от НПК. Делото следва да бъде върнато на първия съд за разглеждането му от нов състав, който в разпоредително заседание да констатира наличието на пороци в обвинителния акт и чрез прекратяване на съдебното производство да даде указания за тяхното отстраняване. При последващо внасяне на нов обвинителен акт следва да се отчетат и ограниченията във връзка със страните, които биха могли да участват в производството.

Така мотивиран и на основание чл. 335, ал. 2 от НПК, САС, НО, 6 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ присъда от 26.01.2022 г. по н.о.х.д. № 50/2019 г. на Окръжен съд – София.

ВРЪЩА делото за разглеждането му от нов състав на същия съд от стадия на разпоредителното заседание.

Решението не подлежи на обжалване и протестиране.

За издаване на решението да бъдат уведомени страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____